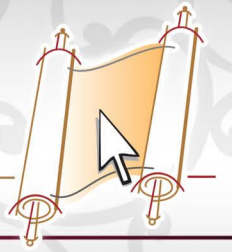

פרשה מבוארת

ע"פ רבנו האברבנאל

לע"נ הרב יעקב יצחק בן ר' אברהם דוד ז"ל ורעייתו מרת ברוריה בריינה בת ר' שלמה הכהן ע"ה

שתי הלכות ביום

פרשת מצורע

"וְלָקַח הַכֹּהֵן אֶת הַכֶּבֶשׂ הַזֶּה וְהִקְרִיב אֹתוֹ לְאִשֶּׁם וְאֵת לֶג הַשֶּׁמֶן וְהִנִּיף אֹתָם תְּנוּפָה לִפְנֵי ה', וְעָשָׂה הַכֹּהֵן אֶת הַחֲטָאת וְכִפֵּר עַל הַמִּטְהָר מִמִּטְמָאתוֹ וְאַחֵר יִשְׁחַט אֶת הָעֹלָה, וְהֵעִלָּה הַכֹּהֵן אֶת הָעֹלָה וְאֵת הַמִּנְחָה הַמִּזְבֵּחַה וְכִפֵּר עָלָיו הַכֹּהֵן וְטָהַר" (ויקרא פרק יד, יב, יט-כ)

שאלה: מדוע הצריכה התורה את המצורע להביא לאחר טהרתו קרבנות אשם וחטאת ועולה, והרי הוא לא חטא בחטאים המחייבים קרבנות אלו, ומדוע מקדימים להקריב את האשם לפני החטאת והעולה.

תשובה: יסוד הדת ופינת האמונה הוא שכל מה שיקרה לכל אדם מישראל נעשה בהשגחה פרטית, לתת לאיש כדרכיו וכפרי מעלליו, וכיון שהגיע על האדם עונש גדול כל כך, שהצטרע, עליו לחשוב שבודאי בא לו הדבר בסיבת חטא כל שהוא, ועליו למצוא את הדבר שחטא בו, ועל כך בא קרבן חטאת. ואם לא ימצא את הדבר שבעבורו בא עליו עונש זה, מביא את האשם, והוא כעין אשם תלוי הבא על ספק חטא. ובא תחילה האשם לכפר על מה שחטא בלא ידיעה, ואחר כך בא קרבן החטאת לכפר על חטא שהוא מכיר בו, ולאחר מכן מקריב את העולה כדי להתקרב ולהדבק בה.

❧

"וְלָקַח הַכֹּהֵן מִדָּם הָאִשֶּׁם וְנָתַן הַכֹּהֵן עַל תְּנוּפָה אֵזֶן הַמִּטְהָר הַיְמָנִית וְעַל בִּהֶן יָדוֹ הַיְמָנִית וְעַל בִּהֶן רִגְלוֹ הַיְמָנִית" (ויקרא פרק יד, יד-טו)

שאלה: מה באה להורות נתינת הדם על תנוך אוזנו, בהן ידו ובהן רגלו של המיטהר, דבר שלא נמצא ולא נעשה בשאר הקרבנות. תשובה: רצתה התורה להורות ולהדגיש שרפואת המצורע אינה בדרכי הטבע והרפואה, אלא בדרכי ההשגחה והמצוות, וכיון שבדרך כלל רפואת המצורע היא על ידי הקזת דמו מגופו, באופן שיתחדש בו דם נקי ובריא, צייתה כאן התורה לעשות מעשה המורה בהיפך, כאילו מוסיפים על דמו [על אזנו בסמוך לדם הראש, על בהן ידו בסמוך לדם הלב, ועל בהן רגלו בסמוך לדם הכבד], ובכך יתן אל ליבו שהיתה הצרעת כעונש שבא עליו בהשגחת ה' מחמת חטאיו, ורפואתו היתה גם היא בהשגחה פרטית ולא בדרכי הטבע. (שאלה ד).

❧

"כִּי תִבְאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן אֲשֶׁר אֲנִי נָתַן לְכֶם לְאֶחָזָה וְנָתַתִּי נַגַע צִרְעַת בְּבֵית אֶרֶץ אֶחָזָתְכֶם" (ויקרא פרק יד, לד)

שאלה: איך יתכן שיארע נגע צרעת בקירות הבית ואבניו, והרי אין בהם רוח חיים, ואף אין להם סמיכות ושייכות עם האדם כל כך עד שיושפעו ממחלתו של האדם המצורע [כפי שהתבאר לגבי נגעי בגדים].

תשובה: ענין זה של נגעי בגדים אינו טבעי כלל, אלא בא בהשגחה פרטית על בני האדם להתרות בהם שיחזרו בתשובה על חטאיהם, ולכן נאמרה פרשה זו רק בארץ ישראל, שבה דבקה ההשגחה האלוקית על ישראל, להוכיחם ולייסרם בדברים שאינם מדרכי הטבע כלל. ונסמכה פרשה זו לפרשת נגעי האדם, כיון שבכל אותה פרשה לא אמרה התורה למצורע שינהג ברפואות טבעיות כלל, אלא כל הסגרתו וטהרתו יהיו רק על ידי הכהנים ולפי דיני התורה, והיינו שצייתה התורה לנהוג בצרעת זו בדרך השגחית וניסית, ובדומה לכך הוא ענין נגעי בתים, שכולו בא מחוץ לדרכי הטבע. ועוד, שזו כעין התראה, שאם לא ישוב בתשובה לאחר שבאו הנגעים על ביתו, יבואו הנגעים גם על גופו. (שאלה ז).